

عنوان مقاله:

تطبیق مختصات ماهیت تأویل قرآن و حقیقت انسان با تکیه بر دیدگاه علامه حسن زاده آملی

محل انتشار:

پژوهشنامه تاویلات قرآنی، دوره 1، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

سید قاسم حسینی - عضو هیات علمی دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم قم

فاطمه لونجی - دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم قم

خلاصه مقاله:

قرآن را مراتببست، بالاتر از همه مرتبه ها تأویل قرآن است، و اما اینکه حقیقت تأویل قرآن چیست؟ علامه حسن زاده آملی آنرا به حقیقت انسان منطبق می داند، زیرا تمام اطوار نظام هستی را بصورت بالقوه در انسان موجود میدانند، در این مقاله در صدد یم که با استفاده از منابع مرتبط و با روش تحلیلی نظرگری، تأویل قرآن را در تفسیر انفسی انسان جستجو نماییم، لذا به حقیقت تأویل قرآن و حقیقت نفس انسان و تطبیق آن دو پرداخته شده، و چنین بدست آمده است که مظاهر و شئون در مقام جمعی حقیقتی واحد دارند که سرچشمه ی تمام ظهورات و عین ظهورات است که حاصل خوانا شدن تأویل آفاق و انفس است که همان تطبیق بین دو کتاب قرآن جمعی و کتاب آفاقی است، لذا استادی کامل برای خوانا شدن حقایق لازم است، تا با طهارت در تمام مراتب بتواند حقایق قرآن و انسان کامل و نظام هستی و خود را مس بنماید، زیرا همه آفرینش، آیینه های حقند اما انسان کامل آیینه ای تمام ناست و نشان دهنده همه اسماء و صفات است لذا دارای وجود جامع، وحدت جمعی، وحدت حقه ظلیه و وحدت حقه حقیقیه است، در نتیجه تأویل قرآن حقیقت انفسی انسان و منطبق است با حقیقت انسان کامل و هردوی آنچه در عالم صغیر به وجهی و در عالم کبیر به وجه دیگر می باشد یک حقیقت است، که همان توحید صمدی قرآن است، لذا در واقع تأویل نهایی عالم خداوند است.

کلمات کلیدی:

: تأویل، تفسیر انفسی، قرآن، انسان، توحید

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1124097>

